

РЕШЕНИЕ

№ 7064

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 22.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора КАЙНАКЧИЕВА, като разгледа дело номер **9006** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Б., гражданин на А., срещу РЕШЕНИЕ № 1356 от 21.08.2013 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /Д. при МС/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Във връзка с последното – се визира, че решаващият орган е подходил формално към изложената бежанска история, както и не е съобразил изнесеното в контекста на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО във вр. с чл. 2, б. „д”, с което е нарушил разпоредбата на чл. 35 и 36 от АПК. Счита, че не е спазена т. 196 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и Протокола за статута на бежанците от 1967г. за разпределянето на доказателствената тежест в производството. Решението е постановено в нарушение и на други разпоредби от Наръчника, както и в нарушение на чл. 10 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 01.12.2005 г. Моли съда при постановяване на решението си да има предвид и разширителното тълкуване на понятието „бежанец“ съгласно Декларацията от К. от 1984 г. Предвид изложеното,

оспорващият моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв.Л., поддържа жалбата си и моли да се уважи като основателна и доказана по съображения, изложени в същата, като процесното решение отменено като незаконосъобразно.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, редовно призован, чрез юрк. К. моли съда да отхвърли жалбата. Счита, че правилно бежанската история е приета за недостоверна, нейната основателност е преценена. Твърди се, че дори да се приеме, че бежанската история е достоверна – също не са налице необходимите предпоставки за предоставяне на статут.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Кайнакчиева изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № Ж – 1568 от 06.11.2012 г. на дирекция „Миграция”, МВР, изпратена на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /Д. – МС/ по реда на чл. 58, ал. 4 от ЗУБ от Х. Б., гражданин на А., е поискал предоставянето на закрила. Желанието за предоставяне на статут е потвърдено с молба вх. № 501 от 27.02.2013 г. на РПЦ – [населено място]. В регистрационния лист лицето е посочено като Х. Б., [дата на раждане] в [населено място], обл. С., А., гражданин на А., етническа принадлежност – арабин, религиозна принадлежност мюсюлманин сунит, неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, тъй като в хода на административното производство не е представил документи, удостоверяващи самоличността му. Посочва, че разполага с лична карта и диплома за средно образование в А., но няма кой да му изпрати личната карта, а дипломата му за средно образование не му е необходима в Република Б..

Във връзка с образуваното административно производство с жалбоподателя са проведени три интервюта, за които са съставени протоколи от 05.03.2013 г., 26.07.2013 г. и на 14.08.2013 г. подписани от чужденеца, преводач и интервюиращия орган. В тях чужденецът разказва, че е напуснал А. през месец юни – юли 2012 г., легално с паспорт в посока Т. със самолет. На 04.10.2012 г. молителят е задържан при опит да премине незаконно на българска територия. Твърди, че причините са свързани с това, че е бил преследван от терористи, които са заплашили, че ще го убият, ако не се присъедини към тях. След като им отказал, те си тръгнали без да кажат нищо. Чужденецът разказва, че откакто са отправили заплахата за убийство, впоследствие са упражнили физическо насилие над родителите му, тъй като не са казали на терористите къде се намира. Споделя още, че през 2009 или 2010г., на връщане от училище са стреляли по него в [населено място], като не знае кои са хората извършили това, както и родителите му са били бити, но предполага, че са били терористи. Разказва още, че е живял в [населено място], обл. С., А., където и към този момент продължават да живеят родителите му с петимата му братя и петте му сестри. Посочва, че не е имал други проблеми в родината си, включително и с официалните алжирски власти. Не е служил в армията, но не е имал проблеми заради това. Кандидатът за статут заявява, че не желае да се завърне в родината си поради факта, че ще бъде убит, ако направи това и се върне в родното си село при родителите си. Заявява още, че ако отиде в друг град, напр. столицата А., терористите няма да го търсят и да го открият, но там нямал при кого да отиде. Желанието му е да получи

закрила в РБългария, както и да остане в страната ни. Твърди, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан и не е имал контакти с политически, религиозни, терористични или паравоенни организации.

Интервюто с кандидата е проведено на арабски език с помощта на преводач от съответния език.

Изготвено е становище рег. № УП 5851 от 15.08.2013 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение по отношение на Х. Б. гражданин на А. да бъде постановен отказ от предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

Преписката съдържа още и справка с вх. № 01-3369/08.05.2013 г. на дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” на Д. при МС относно А. (общо положение в страната и актуална политическа и икономическа обстановка).

С оспореното в настоящото производство решение № 1356 от 21.08.2013 г. на председателя на Д. - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материално - правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на Х. Б., тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи, че лицето не прави твърдения, че е подложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че е бил принуден да отпътува от А., поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Визира се, че мотивите му за закрила, свързани с преследване от терористи, са недостоверни и неоснователни, поради което не може да се направи извода, че същото основателно се е страхувало. С оглед изложеното е посочено, че заявителят не е бил изложен и за него не съществува риск вкл. бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т. 1 и т. 2 от ЗУБ, както и не се установяват предпоставките и по т. 3 от ЗУБ. За последното е посочено, че за лицето няма заплаха, поради ситуацията на безогледно насилие в държавата му по произход. За да направи този извод - ответната страна се е позовала на тълкуването - в решение от 17.02.2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07 - на чл. 15 б „в” от Директива 2004/83/ЕО, че силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от органите, съответно съда, разглеждащи искането. За формиране на посочената преценка – ответникът се е позовал на справка вх. № 01-3369/08.05.2013 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на Д. - от която се установява, че е в страната продължава да съществува заплаха от тероризъм. Терористичните атаки, включително и въздушните атаки, фалшивите блокади, отвличания и засади се случват често, особено в района на К. на изток от столицата А. и в южната част на страната. Международната неправителствена организация Ф. Х., изготвяща ежегодни комплексни оценки за свободата на гражданите в страните по света, дава за 2013 г. на А. следните оценки за спазване: на политическите права - 6, на гражданските свободи - 5, а статутът на страната е - не свободна. (Скалата на оценяване на политическите права и гражданските свободи е от 1 до 7, като 1 е най-добрата оценка. Статутът на страната

се определя като средно аритметично от тях: от 1 до 2,5 -свободна, от 3 до 5- частично свободна, от 5,5 до 7— не свободна.) Три от най-значимите продължаващи проблеми с човешките права в А. включват ограничения на свободата на събиране и сдружаване, липсата на независимост на съдебната власт и прекомерната употреба на сила в предварителните арести. Други проблеми с човешките права са ограниченията върху възможността на гражданите да сменят правителството, прекалената употреба на сила от страна на полицията и лошите условия в затворите. Освен това информацията за широко разпространената корупция продължава да присъства в докладите за ограничена прозрачност на управлението.

Справката е изготвена в съответствие с „Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвяне на информация за страните на произход“ и е съставена изцяло на базата на внимателно подбрани и публично достъпни външни източници на информация, като всички използвани източници и уебсайта, на който са публикувани, са посочени в края на документа.

Визирано е, че за да се предостави субсидиарна закрила – следва да се отчете пълзящата скала по т. 39 на решението на Съда в Л., изразяваща се в това, че ако молителят докаже, че конкретно е повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение - то се намалява степента на безогледно насилие спрямо него т.е. високото отношение на личните фактори формира слаба степен на безогледно насилие спрямо лицето. Конкретно е прието, че няма обоснован страх от преследване за кандидата, поради което на лицето не може да бъде предоставен хуманитарен статут. С оглед изложеното е направен извода, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, както и по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ - няма член от семейството на кандидата с предоставен статут.

При така установената фактическа обстановка СЪДЪТ намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на Д. – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведено е интервю с кандидата на езика, който същият говори – арабски с осигурен преводач. В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила /л. 35/. Видно от същото Д. не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в РБ, ако отговаря на материалноправните условия по ЗУБ.

СЪДЪТ намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира

се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В рамките на административното производство кандидатът за закрила не е заявил причини, които да обосноват наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

От страна на кандидата за закрила няма изложени факти и обстоятелства за формиран у него основателен страх от преследване по някоя от причините, изчерпателно посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В рамките на трите проведени интервюта на търсещия закрила е предоставена възможност да посочи и обоснове причините, поради които е напуснал страната, от която произхожда и нежеланието му да се завърне в нея. Страхът от преследване, за които лицето твърди, че е изпитвал - следва да се има предвид, че видно от бежанската история същият редовно се е завръщал там където е смятал, че животът му е бил поставен в опасност, което навежда на извод, че представения проблем е бил престанал да съществува. Още повече, този период е бил доста продължителен от порядъка на една година и половина. В допълнение следва да се посочи, че в своята първоначална молба, подадена до Д. – МС чрез дирекция „Миграция” МВР Б. дори не е споменал за проблема си с терористите, напротив като причина за напускането си на А. е посочил бедността, семейни проблеми и нежелание да служи в армията. Тези обстоятелства навеждат на извода, че чужденецът е напуснал страната с цел да търси по – добри възможности за живот. Следователно - няма твърдения за наличието на осъществено спрямо лицето преследване, съгласно легалната дефиниция в чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Съдът споделя взетото от административния орган становище по изложените в оспореното решение мотиви и предвид констатираните противоречия (изчерпателно отбелязани в решението), че представената история е недостоверна.

В интервюто от 26.07.2013 г. – лицето сочи, че в А. е бил заплашен от терористи, както и че е трябвало да влезе в казармата за служба от 18 месеца. В същото време в интервюто от 14.08.2013 г. той заявява, че не е служил в армията, но не е имал проблеми заради това, а заради тероризма в А.. Отделно лицето в интервю от 26.07.2013 г. твърди, че след като към него били отправени заплахи за убийство от страна на терористите, той се преместил в [населено място], където останал в продължение на година и половина и едва след това е напуснал А.. Същевременно в интервю от 14.08.2013 г. посочва, че заплахите за убийство били отправени последователно на два пъти – през 2007 г. или 2008 г., а след това през 2009 г. или 2010 г. След втория случай той избягал в столицата А., откъдето често се прибирал в родното си село, като това продължило за един дълъг период от време от 2010 г. до 2012 г. Кандидатът е представил различна версия и относно това къде е пребивавал, след като е бил заплашен от терористите - първоначално заявява, че след заплахите те са го търсили в дома му, но той е избягал в Т., видно от интервю от 05.03.2013 г., докато в интервю от 14.08.2013 г. посочва, че е живял в родното си село, но не винаги е нощувал там. Също така се констатира и противоречия относно твърдението му къде точно е живял. В интервю от 05.03.2013 г. с. заявява, че е живял в [населено място], обл. С., А., по - късно в интервю от 14.08.2013 г. относно същото обстоятелство обяснява, че е живял в [населено място], [община], обл. С., А., поради което и тази версия не се приема за достоверна.

С оглед изложените противоречия – съдът намира соченото от лицето като причина – за несъстоятелно, както отделно приема, че дори да са налице фактическите

обстоятелства, подтикнали Б. да напусне страната, то правилно е прието от ответника, че няма наличие на основателен страх, предвид това, че лицето е напуснало страната си легално с паспорт.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението в тази му част – също е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне А., поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

Доводите в жалбата относно допуснати нарушения по обсъждането и преценката на доказателствата – в това число и основани на текстовете на цитираните Директиви са неоснователни. Както се посочи, не се касае за несъбрани доказателства или направени изводи поради неизясняване на обстоятелства. Органът е задължен служебно да изясни само факти, които са наведени от жалбоподателя за личното му положение и служебно - за обстановката в страната на произход, което е направено. В случая не се касае за недоказани факти, съобразно твърденията на жалбоподателя, а за неотнормирани към правото на убежище и хуманитарен статут.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. От приложената по делото справка изготвена от дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд“, актуална към 08.05.2013 г. е видно, че е в страната продължава да съществува заплахата от тероризъм и определени ограничения на човешките права, но това не дава основание да се приеме, че степента на безогледно насилие в страната е достигнала онова ниво на опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация.

В допълнение следва да се посочи, че заявените от лицето причини от личен и семеен характер не се включват в обхвата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, т.е. същите

не съставляват други причини от хуманитарен характер, които да обусловят предоставянето на хуманитарен статут на чужденеца.

По така изложените съображения жалбата на Х. Б., граждани на А., се явява неоснователна и оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената от закона писмена форма, при спазване на процесуалните правила и при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Х. Б. гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ № 1356 от 21.08.2013 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: